

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

Mary megszelídítése

A CYNSTER TESTVÉREK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Ltd., 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

Eredeti címe: *The Taming of Ryder Cavanaugh*
(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Márnay Sára

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2016/3. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-258-4

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Szerző fotó:* © Sigrid Estrada
- *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Stephanie Laurens

Mary megszelídítése

ELSŐ FEJEZET

1837 májusa
London

Őt szemelte ki magának?

Mary Alice Cynster majd kiugrott a bőréből ijedtében. Amint azonban felbolydult idegei képesek voltak újra megfelelően működni, előntötte a méreg. Távolabb lépett, és farkasszemet nézett az idegesítő és kezelhetetlen férfival, aki mintha az ő bosszantását tűzte volna ki életcéljául. Marynek fogalma sem volt, mi készíti erre Ryder Cavanaugh-t, annyi azonban bizonyos volt, hogy Henrietta nővérenek két nappal azelőtti eljegyzési bálja óta, ahol először találkoztak szemtől szemben, a férfi, ha csak tehetné, mindig a közelében bukkant fel. Kitartása eredményeképpen Mary kezdte őt egyre inkább elviselhetetlen koloncnak érezni.

A Felsham-ház báltermét zsúfolásig megtöltötték a legmagasabb úri körök tagjai. A hölgyek selyem és szatén estélyi ruháinak színpompája remekül ellenpontosza az úriemberek fekete báli zakóinak sötét tónusát. Udvarias társalgás zsongása töltötte meg a termet.

Mary azért húzódott a karzatot tartó oszlopok árnyékába, hogy szemmel tarthassa jelöltjét. Annyira belemerült kiválasztottja tanulmányozásába, hogy észre sem vette, amikor Ryder a közelébe lépett. A férfi termetét meghazudtoló nesztelenséggel és könnyedséggel mozgott. Öltözékének szokásos kifogástalan eleganciája csak még jobban hangsúlyozta magas, erőteljes alkatát. Vállával könnyedén a falnak támaszkodva, a rá jellemző „lusta ragadozó” pillantással nézett a lányra.

Másokat megtéveszthetett a szeretetre méltó, barátságos, békés óriás álarcával, de Mary átlátott rajta. A férfi csillogó, mogyorószínű szeme mögött éppen olyan hatékony elme dolgozott, mint amilyen az övé volt.

Amikor azonban világossá vált Ryder számára, hogy kit szemelt ki a lány, hiába próbált a szokásos higgadt kifinomultság álcája mögé rejtőzni, kitágult szembogara elárulta, mennyire meglepődött.

Mary magában átkozódva – amiért pont ez az ember látott át rajta –, hűvösen a férfi aranyszínű játszó szeméig emelte tekintetét.

– Hagyjon magamra!

A férfi elengedte a füle mellett a parancsolón csattanó kérést. Ryder hírhedten öntörvényű volt, mióta hat évvel ezelőtt megörökölte apja címét mint Raventhorne ötödik márkija. A társaság nagyasszonyai csak kevés úriembernek nézték el ezt a viselkedést – a férfi rendíthetetlen személyisége miatt azonban bölcsebbnek látták, ha hagyják szabadon mozogni a báltermekben és szalonokban, legalábbis addig, amíg Ryder hajlandó fenntartani a társadalmi szabályok követésének látszatát.

Mary a társaság tagjaként pontosan tisztában volt mindezzel, most pedig közvetlen közletről is megtapasztalhatta.

Ryder úgy nézett a lányra, mint egy különösen ízletes falatra. Mary nemcsak a legfiatalabb volt a Cynster család eladósorban lévő lányai közül, hanem a legalacsonyabb is.

A férfi az átlagosnál magasabb termetével már-már ijesztően tornyosult Mary fölé, a lány azonban nem szeppent meg tőle. Igaz, hogy megzavarta, elbizonytalanította, és csaknem szó szerint kibillentette az egyensúlyából a jelenléte, de félni soha nem félt tőle. Hírből ismerte már a férfit, amióta az eszét tudta, mivel családjaik a legősibbek közé tartoztak a nemesi társaságban.

Ryder pillarezdülés nélkül állta a lány elutasító tekintetét, majd egyszer csak megszólalt:

– Nem képzelteti komolyan, hogy Rand lenne a megfelelő férj az ön számára!

– Azt hiszem, nyilvánvaló, hogy ezt a döntést magamnak kell meghoznom – szegte föl a fejét büszkén Mary.

– Ne is próbálkozzon vele. Nem illene hozzá.

– Valóban? – A lány habozott egy pillanatig. Ha valaki, hát Ryder ismerheti a saját féltestvére szándékait. Mary fölvent a szemöldökét, és megpróbált annyi felsőbbrendű hitetlenséget sűríteni a hanghordozásába, amennyi elég ahhoz, hogy a férfi meg akarja osztani vele a gondolatait. – És miért nem?

Míg Ryder azt fontolgatta, hogy válaszoljon-e, Mary azon tűnődött, talán az lenne a legbölcsebb, ha letagadná érdeklődését Lord Randolph Cavanaugh iránt, aki Ryder féltestvérei közül korban a férfihoz legközelebb álló volt. Henrietta és James eljegyzési bálja óta, ahol is ő nemet mondott Rydernek, amikor az táncra kérte – amiért a társaság hölgytagjai akár ölni is képesek lettek volna –, akaratlanul is fölkelte a férfi érdeklődését. Ryder azóta is egyfolytában a nyomában járt. És bár a nevezetes este óta még csak két nap telt el, Ryder elég intelligens volt ahhoz, hogy kikövetkeztesse az ő szándékait. Egyszóval nem lenne értelme megpróbálni, hogy félrevezesse ebben a kérdésben, attól csak még inkább megzabolázhatatlanná válna.

– Engedje meg, hogy felsoroljam az okokat – döntött végül Ryder a válaszadás mellett. – Először is hadd emlékeztessenem, hogy ön, mint nemzedékéből a legutolsó eladósorban lévő Cynster lány, valódi főnyereménynek számít házasság szempontjából.

– Úgy érzem, eltúlozza a jelentőségemet. Nem vagyok sem hibátlan remekmű, sem dúsgazdag örökös. – Ha már muszáj volt elviselnie a férfit, Mary nem átalott szórakozni rajta egy kicsit.

Rydernek vissza kellett fognia magát, hogy ne világosítsa fel a lányt: bár igaza van abban, hogy nem minősül hibátlan remekműnek, ez inkább a modorából következik, semmint a külsejéből. Ahhoz ugyanis bőven elegendő volt vibráló, életteli szépsége, hogy megragadja a férfiak képzeletét. Erre Ryder a saját kárán jött rá az elmúlt két napban, mely idő alatt kíváncsiságtól, sértett büszkeségtől és valami meghatározhatatlan elvarázsoltságtól vezérelve árnyékául szegődött.

– Azt hiszem, figyelmen kívül hagyott egy lényeges részletet – szólalt meg. – Ön az utolsó lehetőség bármely jelentős család számára, hogy szövetségre léphessen a Cynsterekkel ebben a generációban. Még legalább egy évtized, mire az unokatestvérei gyerekei, a következő nemzedék, házasulósorba kerülnek. Következésképpen akár örül neki, akár nem, valódi főnyereménynek számít ebből a szempontból. Rand pedig nem fog sem rangot, sem birtokot örökölni. – Nem úgy, mint ő maga. Ryder felsőbbrendű arckifejezéssel fölvent a szemöldökét. – Kérdezze csak meg bármelyik nagy tekintélyű hölgyet, mind azt várják öntől, hogy előnyös házasságot kössön.

Mary kurtán felnevetett. Ryder elmosolyodott. Jól ismerte az érzést, melyből ez a megnyilvánulás fakadt.

– Nem – rázta meg aztán a fejét a lány. – Ha ez lenne a helyzet, akkor elhalmoznának ajánlatokkal.

– Még nem – Ryder nem látott okot arra, miért ne tisztázza ezt a lánnyal –, de a következő szezonban aligha kerülheti el. Most még csak huszonnégy éves, és ennek az évnek már van egy nagy eseménye: Henrietta eljegyzése és előkészületben lévő esküvője. Ez teljesen lefoglalja a családját. Most senki sem néz önre házasulási szándékkal.

Csak ő – és Ryder ebben a szent pillanatban elhatározta, hogy megelőzi minden lehetséges vetélytársát!

Mary telt, piros ajka most keskeny vonallá préselődött.

– Még ha így van is, ez csak arról szól, mások mit gondolnak. Abban a kérdésben pedig, hogy kihez megyek feleségül, csakis az én véleményem számít. – A lány arckifejezése még harciasabbá vált. – Minden más tényező...

– Rand semmiképp sem lesz megfelelő – ragaszkodott a véleményéhez Ryder. – Hat évvel fiatalabb nálam, és csak két évvel idősebb önnél. – Hirtelen bevillant neki, mi lehet az egyik oka annak, hogy a lány Randet szemelte ki jövődöbelijének, és a gondolattól mosolyra húzódott a szája. – Ezenkívül, ha esetleg elkerülte a figyelmét, bár a nyakamat tenném rá, hogy nem, egy huszonnégy éves férfi külsőre már érettnak tűnhet, de szellemileg még ritkán az. Adjon pár évet Randnek, és ő is éppen olyan lesz, mint én.

Mary pontosan ennek az átalakulásnak akarta elejét venni. Elfordult, és visszatért a szóban forgó fiatalember tanulmányozásához.

– Márpedig megítélésem szerint éppen megfelelő férj lesz a számomra.

Randolph sokkal visszafogottabb volt Rydernél, és Mary biztos volt benne, hogy ha feleségül menne hozzá, akkor elég nagy befolyása lenne a fiatal férfira ahhoz, hogy Randolph ne változzon olyan veszedelmessé az ellenkező nem számára, mint amilyen Ryder volt. Valójában ezzel a házassággal szívességet tenne az egész női nemnek, a társaság hölgytagjainak ugyanis bizonyosan nincs szükségük egy másik Ryderre. A kellemes megjelenése keltette látszat ellenére ez az ember veszedelmes!

Mary újra Randolphra fókuszálta tekintetét, és számba vette a jó tulajdonságait. Ryder aranybarna sörényétől eltérően a fiatalabb férfi az édesanyja, Lavinia sötétebb hajszínét örökölte. Míg Ryder engedte hosszabbra nőni a tincseit, hogy azok vonzóan kusza benyomást kelthessenek, Randolph divatos fazonra vágatta a haját, se túl hosszúra, se túl rövidre, a teremben lévő többi úriemberhez hasonlóan.

Randolph válla széles volt, bár nem annyira feltűnően, mint Ryderé, alakja magas és inkább vékony. Ryder jelentősen magasabb volt féltestvérénél, így széles mellkasa nem hatott aránytalannak. Randolph alkata is arányosnak mondható... csak éppen sokkal köznapibb módon, nem annyira félistenhez illően.

Ezzel nagyjából összefoglalta a különbségeket kettejük között, állapította meg magában Mary, sőt Ryder, valamint Randolph fiatalabb testvérei – Christopher és Godfrey – között is. Ryder volt az egyetlen gyermek apja első házasságából, a márki második felesége, Lavinia pedig négy gyermeket szült: Randolphot, Christophert és Godfrey-t, valamint volt egy lánytestvérük is, Eustacia, akit mindenki Stacie-ként emlegetett. Mary a társasági érintkezés keretein belül ismerte mindannyiukat, de tekintve, hogy beházasodni készül a családba, szándékában állt megtudni róluk mindent, amire csak kíváncsi.

Türelmetlenül várta, hogy megtehesse a következő lépést a célja, vagyis Randolph házassági ajánlata felé. Az évad korábbi hónapjait azzal töltötte, hogy számba vette a lehetséges férjjelölteket, majd amint rájött, hogy Randolph tökéletesen megfelel a kívánalmainak, arra fordította minden erejét, hogy rávegye Henrietta nővérét a nyaklánc viselésére, amelyet egy kelta ősoktól eredeztetett különleges képességekkel rendelkező hölgy – akit *a Lady*ként emlegettek – ajándékozott a Cynster nővéreknek. *A Lady* Catriona révén ismerte a családot, aki Mary unokatestvérének, Richardnak volt a felesége. Catrionán keresztül *a Lady* meghagyta, hogy a Cynster család nőtagjai egymás után viseljék a nyakéket, amely segíteni fog nekik, hogy megtalálják az igazi hősüket.

A Cynster lányok saját meghatározása szerint számukra a hős lovag az a férfi, aki leveszi őket a lábukról, akibe beleszeretnek, és akihez végül feleségül mehetnek. Bár eleinte majdnem mindannyian kételkedtek a nyakék erejében, az valóra váltotta az ígéretet, először Heather, majd Eliza, aztán Angelica és végül még a makacsul hitetlenkedő Henrietta esetében is. A lánc, amely ametisztből és arany láncszemekből állt, most Mary nyakát ölelte körül, a róla lelógó, elvékonyodó kúp alakú rózsakvarc medál pedig átmelegedett a bőrén.

Mary minden erejével és teljes szívével hinni akart abban, hogy nála is működni fog a varázslat. Nem akart azonban semmit a véletlenre bízni, saját maga is tanulmányozta a szóba jöheto jelölteket, és Randolph Cavanaugh-ban találta meg a számára tökéletes párt. Már csak arra várt, hogy a nyaklánc visszaigazolja választását.

Két nappal ezelőtt kapta meg a nyakéket, éppen Henrietta eljegyzési bálja előtt. Nővére saját kezűleg csatolta a nyakába a láncot, ő pedig azóta sem vált meg tőle. Előző este volt az első alkalom, amikor szót válthatott választottjával, Lady Cornwallis estélyén. Ám annak ellenére, hogy több mint fél órát töltött ugyanabban a körben, mint Randolph, egyfolytában társalkodva, beszélgetve, az érzései... nem jeleztek semmi különlegeset.

Nem volt ugyan biztos benne, hogy mit várjon, de abból, amit a többiek meséltek, tudta, hogy magától semmit nem fog *tenni* a nyaklánc. Azt ugyan elősegíti, hogy hős lovagja megjelenjen a szeme előtt, ennél több segítségre azonban nem számíthat tőle, nem ad semmilyen egyértelmű jelet.

Így hát több időt kell majd eltöltenie Randolph társaságában.

Ha valóban ő az igazi lovagja, a vitathatatlan párja, akkor... valaminek történnie kell. Valaminek föl kell lángolnia.

Előrébb lépett, és azt kezdte kutatni a tekintetével, hogyan közelíthetné meg Randolphot.

– Hogy is lenne a legjobb? – suttogta magának.

Abban a pillanatban ráeszmélt Ryder jelenlétére, mivel a férfi közelebb hajolt, és próbálta elkapni a szavait. Mary elfojtotta a késztetést, hogy ránézzen a férjira, hiszen Ryder most annyira közel volt hozzá, hogy ha megtette volna, biztos lehetett benne, hogy mindössze pár centi választaná el egymástól az arcukat.

Érzékelte a férfiből áradó meleget, amely kísértően vonzó hatással volt rá. Ryder ellenállhatatlan kisugárzása olyan megfoghatatlan ígéretet tartogatott a nők számára, mellyel gond nélkül vonzotta őket magához. Mary úgy vélte, ezzel a minden pórusából áradó sármal együtt születhetett.

Nem mintha Maryre hatástalan maradt volna mindez, de a lány már régen rájött, hogy ha kimutatja az érzéseit – bármilyenek legyenek is –, azzal a másik fél kerül fölénybe. Mary pedig jó ideje úgy döntött, nem engedi ki a kezéből az irányítást, főleg nem saját maga fölött.

A családjában rengeteg példát láthatott arra, hogy az ilyen jóképű és veleszületetten irányító hajlamú férfiak hogyan reagálnak, ha egy hölgy elárulja a vonzalmát, és hogy melyek azok a bizonyos árulkodó jelek. Keményen dolgozott rajta, hogy kiirtsa ezeket a saját ösztönös gesztusárából.

Így bár teljes egészében tudatában volt Ryder vonzerejének, nem adott okot a férfinak, hogy azt higgye, bármilyen hatással is lenne rá. Nem az ő figyelmére vágyott, hanem Randolphéra, és eltökélte, hogy ma este meg is szerzi.

Külön erre az estére új búzavirággék selyemruhát öltött, amely kiemelte a szeme színét, és remekül harmonizált az ametisztek kékeslilájával is. Randolphra akart koncentrálni. A tekintetét ugyan könnyedén feléje irányíthatta, de a többi érzéke késlekedett követni a kijelölt irányt.

Átkozott Ryder! Amíg a férfi ilyen közelségben áll mellette, addig érzékelei minduntalan elterelik a figyelmét Randolphról. Bár a fiatalabb férfi jóképű, és minden tekintetben vonzónak nevezhető, mégis jelentéktelennek tűnt idősebb féltestvérével összevetve. A társaság bármely nőtagja egyetértett volna abban, hogy Ryder saját szobrot érdemelne a feltűnően jóképű férfiak vagy a botrányosan vonzó emberek csarnokában.

Az igazság azonban az volt, hogy *túlságosan* is jóképű volt, pontosabban minden szempontból túl vonzó ahhoz, hogy ezt Mary maga, vagy a környezetéből bárki más, kezelni tudná. A lány nem áltatta magát azzal, hogy ez vele másként lenne, pontosan tudta, hogy Ryder akaratereje meghaladja az övét. Nem tudná kordában tartani a férfit, nincs az a nő, aki képes lenne erre.

Randolph irányítása viszont nem haladná meg az erejét, ezért tökéletesen illene hozzá.

– Lehet, hogy ezért leharapja majd a fejem – mormolta Ryder a lány mellett –, de elárulná, hogyan tervezi meggyőzni Randet arról, hogy ő az élete párja?

Ekkor mozgolódás hallatszott a fejük felett a karzaton, s Ryder abban bízott, hogy a zenészek érkeztek meg, és hamarosan játszani kezdenek.

Mary lassan a férfi felé fordította a fejét, éppen csak annyira, hogy a tőle telhető legádázabb visszautasító pillantást vethesse rá. Nem tudta, hogy egy, a sikereibe annyira belefásult ember, mint Ryder, éppen hogy üdítőnek fogja találni a változatosságot jelentő kihívást.

Ryder lankadatlanul arra játszott, hogy minél tovább maga mellett tartsa a lányt, ezért nem szólt egy szót sem, csak várt a válaszára, végtelen türelemmel, mint egy gyakorlott vadász.

– El nem tudom képzelni, hogy ez miért tartozna magára – felelte végül Mary elsötétülő arccal.

Ryder szeme elkerekedett.

– Azt hittem, ez nyilvánvaló! Elvégre Rand a testvérem.

– A féltestvére. – Mary fölszegte a fejét, majd a terem felé fordult, és újra Randet kereste a tekintetével. – Egyértelmű, hogy ő teljesen más, mint maga. Azonfelül miért gondolja, hogy meg kell védenie tőlem?

Mary ezzel a kérdéssel fején találta a szöveget. Ryderben tényleg felébredt a védelmezőösztön, amikor megtudta, hogy a lány az ő ártatlan öccsére vetett szemet. Egy ilyen hölgy teljesen megfélemlítené Randet, legalábbis amíg ilyen fiatal.

Az, hogy a testvéri féltés éppen egybeesett az ő személyes céljaival, pusztá szerencse volt. Vagy ahogy nemritkán megesett vele, a sors kedvező konstellációja.

Mary kecsesen megvonta a vállát.

- Aligha jelenthetek bármilyen veszélyt Rendre – jelentette ki.
- Ez nézőpont kérdése.

Mielőtt még Mary megfogalmazhatta volna csípős válaszát, a zenészek belekezdtek az első könnyed keringőbe.

Tökéletes! – gondolta Ryder. Nem hagyott időt Marynek az ellenállásra, hanem íziben kilépett a karzat árnyékából Lady Felsham ragyogó kristálycsillárjainak fényébe, és káprázatos meghajlással Mary felé fordult.

– Tiszteljen meg ezzel a tánccal – nézett mélyen a lány szemébe.

Ryder aprólékosan megfigyelhette, amint Mary először mérges lett, majd halálra ijedt abban a pillanatban, amikor rájött, hogy ha ő a karjában tartaná, nem lenne képes elnyomni többé azokat az érzéseket, amelyekről Ryder pontosan tudta, hogy igenis ott vannak benne.

– Nem – nézett a lány először a férfi feléje nyújtott kezére, majd újra a szemébe.

Ryder magabiztosan elmosolyodott.

– Bizonyára nem szeretne jelenetet. Nem akarhatja ránk irányítani az összes jelen lévő nagyszony felháborodott figyelmét. Végtére is – vonta föl egyik szemöldökét – mi kifogása lehet azellen, hogy velem táncoljon?

A lány dühösen meredt rá, ajkai keskeny vonallá váltak a haragtól. Egy pillanattal később kimérten bólintott.

– Rendben. – Mary elegáns mozdulattal nyújtotta felé a kezét, majd két centire a férfi tenyerétől megtorpant.

Ryder továbbra is rezdületlenül állva a lány pillantását, újra fölvonta a szemöldökét, és közben leküzdte a vágyat, hogy elkapja és a markába zárja a lány ujjait.

Mary kék szeméből megszelídíthetetlen akaraterő sugárzott acélfénnyel.

– Egyetlen tánc. Utána pedig Randolph társaságához kísér.

– Jól van – felelte a férfi habozás nélkül. Megragadta a lány finom kezét, és a terem közepe felé indult vele, ahol a társaság már kezdett helyet adni a táncosoknak.

Miközben keresztülsétáltak a termen, Ryder önkéntelenül elmosolyodott. A lány már-már lelkes, magabiztos mozdulataiból tudta, hogy Mary most azt hiszi, ő nyert, vagy legalábbis egyenrangú félként került ki az összecsapásból. De a lány nem vette számításba, hogy egy mesterrel áll szemben. Rydernek a kisujjában több tudás volt az ilyen mérkőzésekről, mint amennyit Mary egész életében megtanulhat. A férfi terveibe tökéletesen beleillett, hogy teljesítse a lány kívánságát.

És mindenekelőtt kiélvezhette az ezért járó jutalmat, a keringőt.

Amikor a táncterre értek, megfordult, és gyengéden maga felé húzta partnerét. A lány előkelő mozdulattal lépett közelebb, egyik kezét a vállára emelte, a másikat pedig engedte rabul esni a férfi tenyerében. Tekintetét azonban ahelyett, hogy Ryderre emelte volna, tőle kissé jobbra a háta mögé fókuszálta, oda, ahol Randolph állt, és tovább beszélgetett a barátaival. Mintha azzal tüntetne, hogy bár a férfi a karjában tartja, ő gondolatban teljesen máshol jár.

Ryder a lány szép ívű hátára simította a tenyerét... és tessék! Az árulkodó borzongás hirtelen átfutott a lány egész testén, hiába is küzdött ellene.

A férfi félmosollyal az arcán vezette a táncba Maryt. Tudta, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor a lány dühös tekintete újra őrá fordult, teljes figyelme az övé lett, és nem is állt szándékában többet elengedni. Végig a lány szemébe nézett, melynek színe a viharos ég alatt viritó búzavirág kékjére emlékeztette, miközben maradék figyelmét a tánc művészi kivitelezésének szentelte, csaknem a tökéletességig fokozva mozdulataik eleganciáját.

Ryder mesterien táncolt, Mary pedig úgy lejtett a karjában, mint egy istennő. Ösztönös kifinomultságával tökéletesen megfelelt Ryder magas elvárásainak.

Ám még ha végig a férfi szemébe nézett is, határozottan tartotta magát, kerülve a befolyásolhatóság legkisebb látszatát is.

Szintiszta kihívás! – gondolta Ryder.

Miközben a parketten forgolódtak, akaratauk kemény csatát vívott a tekintetükbe sűrített közlésekkel. A kívülálló csak egy fiatal párt láthattak, akik belemerültek a táncba és egymás szemébe. Senki nem vehette észre a köztük folyó elszánt csatározást. Amely, Ryder úgy látta, hamarosan átcsaphat ostromba.

A benne élő vadász előre örült a várható fejleményeknek. Nem tervezett el semmit, az nem az ő stílusa volt. Már régen rájött, hogy az életében akkor adódnak legkönnyebben a sikerek, ha az ösztöneit követi.

Most is éppen ezt tette, hiszen a megérzései vezették Mary Cynsterhez, s el is határozta, hogy megszerzi a lányt. Teljesen biztos volt benne, hogy minden jól fog alakulni, rendületlenül hitt a győzelmében. Hiába elutasító most Mary, Rydert még sosem vezette félre az előérzete. Lehet, hogy még nem akarja őt a lány, de végül úgysem tud majd ellenállni neki.

Mary alig kapott levegőt, egyre szűkebbnek érezte a tüdejét, Ryder pedig lassan mosolyra húzta a száját. A tekintetéből sugárzó szenvedély egyre forróbbá vált. A lány nem tehetett úgy, mintha nem értené, nem is vesztegette erre az idejét. Ryder úgyis átlátott rajta, ha nem is a kezdetektől, de most egészen biztosan. Bolond volt, amikor annyira Randolphra koncentrált, hogy rövid időre figyelmen kívül hagyta a sokkal nagyobb veszélyt, amely itt volt vele szemközt. Mindössze attól, hogy a férfi a hátára simította nagy, erős tenyerét, elvesztette keservesen fenntartott önfegyelmét, és megborzongott. Most újra. Pedig semmi szükség nem volt rá, hogy adja a lovat Ryder alá, a férfi már így is éppen eléggé nyeregben érezte magát.

Inkább arra összpontosított, hogy visszanyerje az önuralmát. A mai estén egyértelművé vált számára, hogy – valamilyen megfjezhetetlen okból – Ryder céljául tűzte ki az ő megszerzését. A férfi azon kevesek közé tartozott az előkelő társaságból, akik megfelelő intelligenciával, leleményességgel és határozottsággal rendelkeztek ahhoz, hogy kezelni tudják őt. Képes volt a közelébe férkőzni, befolyásolni és – a legbosszantóbb mind között – a saját szándékai szerint irányítani őt. Ékes bizonyítéka mindennek ez a keringő. Már a gondolattól is, hogy valaki befolyásolni akarja őt, föltámadtak Mary harci ösztönei, de jól tudta, hogy ebben az esetben a legbölcsebb magatartás a menekülés, nem a küzdelem.

Egy bölcs ifjú hölgy soha nem vállal többet, mint amennyit kezelni tud – ő pedig nyilvánvalóan nem tudta kezelni Rydert. Egyetlen nő sem tudná.

Ebben a pillanatban még az is világossá vált Mary előtt, hogy nincs olyan területe az életnek, ahol túltehetne a férfin. Ryder még a társasági beszélgetésekben is pont olyan jól tudta a saját kedve szerint terelni a szót, mint ő maga.

Összefoglalva: menekülnie kell, és akkora távolságot tartania Rydertől, amekkorát csak tud, legalábbis addig, amíg a férfi föladja a hajtóvadászatot, és könnyebb préda után néz, feltéve, hogy csak a tőle megszokott módon szórakoztatja magát...

Ekkor aggasztó idea furakodott Mary gondolatai közé. Kétség sem fért hozzá, hogy ő nem illik a férfi szokásos flörtjeinek sorába, lévén fiatal, rendkívül jó családból származó előkelő hölgy, aki még nem házas.

Úgy döntött, megtöri a kettejük között feszülő súlyos csendet, és hangot ad kétségeinek.

– Miért csinálja ezt? – Biztos volt benne, hogy nem kell ennél pontosabban körülírnia, mire gondol.

Egy pillanatnyi hatásszünet után a férfi kissé megemelte az egyik szemöldökét.

– Mit gondol, miért?

– Ha tudnám, nem kérdezném. Az ön esetében nem áltatom magam azzal, hogy a gondolataiba láthatok.

– Nagyon bölcs – öntötte el lassan elégedett mosoly a férfi arcát.

Mary újra szóra nyitotta a száját, hogy választ követeljen – de ekkor a férfi közelebb húzta magához. Elég közel ahhoz, hogy a lány érezze a testéből áradó meleget, s hirtelen minden érzékét betöltse annak a tudata, hogy milyen elemi erejű vonzalom társul ehhez a szokatlan közelséghez.

Mary nem kapott levegőt, a gondolatai teljesen összekuszálódtak, és még a lábainál is vadabb

iramban kezdtek száguldani. Amikor pedig Ryder a következő fordulatnál – a közelükbe sodródott pár kikerülése ürügyén – még szorosabban magához ölelte, a lány úgy érezte, végképp felmondta a szolgálatot a tüdeje. Mikor elmúlt az összeütközés veszélye, Marynek erőlködni kellett, hogy újra működésre bírja légzőszervét. Amikor ez sikerült neki, felháborodottan kitört:

– Ryder...

A zene azonban elhalkult, majd rövid átmenet után véget ért. A férfi, bár önelégülten mosolygott, tisztességgel elengedte őt, és meghajolt. Mary összeszorított fogakkal elegánsan pukedlizett.

Mielőtt még a lány egy szót szólhatott vagy választ követelhetett volna, Ryder fölemelte a fejét, és a vendégsereget pásztázta tekintetével.

– Lássuk csak, hol van Rand. – A férfi újra Maryre pillantott, majdnem őszintén kérdő arckifejezéssel. – Még mindig azt kívánja, hogy az útját egyengessem?

Mary a mogyorószínű szempárba tekintett, és nem tudta, mit higgyen. Gyanakodott – természetesen –, de végül mégis bólintott.

– Igen, legyen szíves.

Ryder elmosolyodott, és ez igazán nem volt fair tőle. Az a mosoly teljes mértékben lehengető volt. Teátrális mozdulattal fölkinálta karját a lánynak, majd amikor Mary belekarolt, a férfi újra közelebb hajolt hozzá, hogy mondjon valami – bizonyára ismét felkavaró – megjegyzést.

Mary megmakacsolta magát, és csak azért sem nézett rá, inkább gyorsan körbehordozta tekintetét a tömegben.

– Nézze, ott van Randolph – intett fejével a kis társaság felé, amelyben vegyesen ifjak és hölgyek beszélgettek.

Ryder csak egy pillanatig tétovázott, majd megindult, hogy Randolphhoz kísérelje a lányt, ahogy megígérte. Miután csatlakoztak a társasághoz, Ryder néhány kötelező udvarias mondat után odébbállt. Ismerte ugyan az összes ifjút a körben, és távolról az ifjú hölgyeket is, de már a néhány éves korkülönbség is mintha generációnyi távolságot jelentett volna. Következésképpen a lányok nemkívánatos érdeklődésén kívül nem sok közös témára számíthatott a fiatalokkal.

Miközben Ryder céltalanul sétálgatott, átgondolta az addig történeteket, és elégedettséggel töltötte el, ahová eljutott ez alatt a két nap alatt. Nemrég úgy határozott, nem várja meg, amíg a társaság nagyasszonyai elveszítik a türelmüket, és kényszerítő lépésekhez folyamodnak, inkább mindezt megelőzve megnősül, és a saját választottját veszi el. Henrietta Cynster és James Glossup eljegyzési bálja kitűnő alkalom volt arra, hogy megtegye az első lépéseket újonnan kitűzött célja felé. Azon az estélyen akadt meg a szeme Maryn, rögtön meglátva a benne rejlő lehetőségeket. Próbaképpen meg is környékezte a lányt, s tettének jutalmául rögtön kosarat kapott.

Ez önmagában elég kijózanító volt ahhoz, hogy alaposabban feltérképezze a lány körülményeit. Puhatólózása eredményeképpen megtudta, hogy Mary épp most szánta el magát „igazi hősének” felkutatására – vagyis annak a férfinak a megtalálására, akihez majd férjhez megy. A lány kijelentette, hogy már meg is találta a szerencsés úriembert, de Ryder a mai estéig nem sejtette, hogy ki is az a szerencse fia.

Ez a fejlemény elég lehetett volna, hogy visszalépjen a további próbálkozástól, féltestvéreire hagyva a döntés meghozatalát, de pontosan tudta, hogy Rand egyelőre nem foglalkozik komolyan a házasság gondolatával, hiszen még csak huszonnégy éves. Az egyetlen ok, amiért mégis eljárt a maihoz hasonló bálókra, az volt, hogy az édesanyja ragaszkodott ehhez, Rand pedig még abban a korban volt, amikor szívesebben engedelmeskedett anyja óhajának, ha ezzel elkerülhette a vele való összetűzést.

Mary és Randolph azonban borzalmas párosítás lenne, Rand számára mindenképpen. Mary túlságosan független természetű... önfejű és akaratos... céltudatos, kitartó és manipulatív. Rand végül úgy táncolna, ahogy a lány fütyül.

Bizonyára megpróbálná ugyanezt ővele is, fűzte tovább a gondolatait Ryder, de benne méltó ellenfélre találna, sőt ő kifejezetten élvezné a lánnyal való párviadalt. A küzdelmet. A kihívást.

El kellett ismernie, hogy ez a lehetőség csak növelte számára Mary vonzerejét. A többi ifjú vagy

akár kevésbé ifjú hölgytől eltérően a lány egyenesen a szemébe nézett társalgás közben. Ettől Ryder úgy érezte, hogy amikor a lány beszélt hozzá, akkor egyúttal teljes és osztatlan figyelmével is megajándékozta őt.

A frissítőkhöz érve fölkapott egy pohár brandyt a tálcáról, és belekortyolt. Megfordult és végignézett a vendégseregen. Tekintete végül megállapodott Maryn és Randen. Egymás mellett álltak, és mindketten Rand barátját hallgatták, aki a gesztikulálásából ítélve valamilyen lovaglással kapcsolatos kalandját adta elő éppen. Rand lelkesnek tűnt, Mary azonban alig tudta palástolni türelmetlenségét. Ryder még ebből a távolságból is jól látta, mennyire nem köti le Maryt a beszélgetés. Ha így megy tovább, a lány hamarosan elunja magát.

És Ryder pontosan erre számított, amikor ott hagyta Maryt a fiatalok társaságában, teljesen megfosztva őt minden érdekfeszítő eszmecsere esélyétől – ezzel még jobban kiemelve a pár perccel korábbi keringő izgalmasságát.

Azt is remélte továbbá, hogy Rand barátai viszont túlon túl is vonzónak találják Mary személyét, és épp emiatt óvatos tartózkodással kezelik őt – ami végül valószínűleg felbosszantja majd a lányt. Ryder elégedetten elmosolyodott, és újabb kortyot nyelt le Lady Felsham kifogástalan brandyjéből.

Ekkor érkezett mellé a mostohaanyja, Lavinia, Raventhorne márkinéja. Ryder, amennyire csak tudta, elkerülte az asszonyt, aki negyvenes évei közepét taposva még őrzött valamennyit korábbi szépségéből, de a barna hajú, sötét szemű, erősen festett arcú asszony sajnálatos módon már megindult az elhízás felé vezető úton.

– Lavinia – biccentett felé Ryder kimérten.

Az asszony dühösen mérte végig a férfit. Pillantása megakadt gyémánt nyakkendőűjén, amelyet az apjától örökölt. Az ékkő a családi ékszerek közé tartozott, melyeket Lavinia nem tudott megszerezni a férje halála után.

Lavinia mellett föltűnt egyik kebelbarátnője, Lady Carmody, és alázatosan mosolyogva meghajolt. Ryder rég megtanulta, hogy a hűvös udvariasság a legjobb módszer mostohaanyjának és barátnőinek a távoltagezésére. Most is csak egy kurta főhajtással viszonzta az üdvözlést.

– Be kell vallanom, meglep, hogy itt látlak – függesztette tekintetét az asszony Ryder arcára, mintha enyhén kidüledő szemével valami jelet próbálna fölfedezni, amely elárulja a férfi jövetelének okát.

– Igazán? – Ryder felvont szemöldökkel viszonzta az asszony pillantását. – Azt hittem, tudja, hogy ez a szokásos vadászterületem. Jelenleg, mivel éppen magányos vagyok, fölmérem a kínálatot.

– Ryder, kérlek! – pirult el Lavinia. Túljátszott előkelőséggel folytatta: – Semmi szükség rá, hogy ennyire szókimondó légy. Biztosíthatlak, cseppet sem érdekel, hol keresel szeretőt magadnak.

Lady Carmody halkán fölnevetett. Amikor Lavinia és Ryder is kérdően nézett rá, magyarázatképpen megjegyezte:

– Ugyan, Lavinia, szegény fiúnak valahol csak kell partnert találnia! Biztos vagyok benne, hogy jobban jársz, ha itt keresi, és nem valami külvárosi színházban.

Ryder eddig nem kedvelte különösebben Lady Carmodyt, de megjegyzéséért cserébe közbelépett, hogy elterelje mostohaanyja figyelmét a kitörni készülő felháborodásáról.

– Nemrég beszéltem Ranggal. Most is ott áll a barátai körében. – Ryder rövid szünetet tartott, mielőtt folytatta volna, hogy Lavinia követhesse biccentése irányát, mellyel elsőszülöttje tartózkodási helyét jelezte neki. – Ami az ittlétünk okát illeti... jól látom, hogy Randet is ugyanaz vezette ide ma este, ami engem?

Lavinia láthatóan megbotránkozott a kérdésén.

– Ne beszélj képtelenségeket! – méltatlankodott, ám közben le sem vette szemét a kis csoportról. – Veled ellentétben Randolphot nem érdeklik a futó kalandok. Ő tisztos szándékkal keresi azt a hölgyet, akit elvehet, és akivel továbbviheti a Cavanaugh nevet. – Lavinia Ryderre vetett egy oldalpillantást. – Valakinek meg kell tennie, édesapád ezt szerette volna.

Ez kétségkívül igaz volt, csak hogy a megboldogult márk a legidősebb fiával, Ryderrel ígértette meg, hogy megházasodik és továbbviszi a család vérvonalát. Ahelyett azonban, hogy a férfi fölvilágosította volna erről a mostohaanyját, kapott a lehetőségen, amikor Lavinia enyhe lenézéssel

elbocsátotta őt.

– Akkor én indulok is – mormolta, majd fejet hajtott a hölgyek felé. – Lavinia! Lady Carmody! Mostohaanyja alig figyelt már rá, de Lady Carmody még feléje villantott egy cinkos mosolyt.

Ryder letette a poharát, megfordult és elvegyült a társaságban.

Épphogy hallótávolságon kívülre ért a férfi, amikor Lavinia megragadta Lady Carmody karját.

– Nézd! – szuszogta izgatottan. – Alig merem elhinni, de úgy tűnik, a hihetetlenül kifinomult tervem végre eredményesnek bizonyul.

Lady Carmody követte Lavinia megbűvölt tekintetének irányát.

– Lám, lám – szólalt meg, miután alaposan megnézte a kis társaságot. – Be kell vallanom, nem hittem volna, hogy bárki is képes befolyásolni egy olyan neveletlen kis fruskát, mint Mary Cynster. De valóban, úgy látom, elmerülten beszélget a te Randolphoddal.

– Igen! – élvezte ki a látványt Lavinia. – Megmondtam én, ahhoz, hogy hatást gyakoroljunk az olyanokra, mint Miss Cynster, körültekintő fondorlatosságra van szükség. Én magam egyszer sem beszéltem a lánnyal, és biztosíthatlak, a pletykák, amiket elindítottam, egyszer sem említik konkrétan Randolphot. Az egész művelet lényege annyi volt, hogy óvatosan fölhívjam rá a figyelmét. – Lavinia kihúzta magát, majd elégedetten fölsóhajtott. – És napnál világosabb, hogy működött a tervem! Innentől kezdve, azt hiszem, a természetre bízhatjuk a többit. Randolph nem bolond, Miss Cynster pedig hamar rájön majd, hogy nála jobb úriembert nem talál az egész előkelő társaságban.

Lady Carmody továbbra is a szóban forgó párt tanulmányozta.

– Felteszem, azt a bogarat is a fiad fülébe teted, hogy Mary Cynster az utolsó hajadon Cynster lány ebben a generációban, és egyúttal az utolsó lehetőség arra, hogy bárki kapcsolatot biztosíthasson magának a családjával.

– Természetesen! – Lavinia elégedetten Lady Carmodyba karolt. – De csak nagyon finoman. A fiatal emberek nagyon érzékenyek ebben a korban arra, hogy milyen tanácsot fogadjanak el az anyjuktól. – Lavinia még egy utolsó pillantást vetett Randolph és Mary felé, majd hátat fordított nekik a barátnőjével együtt, és elindultak az ellenkező irányba. – De biztos lehetsz benne, hogy alaposan elültettem a gondolatpalántákat, és most már csak várnom kell, hogy kivirágozzanak, ami végtelen örömmel tölt el. Alig várom, hogy értesíthessem Rydert, amint megköttetett az eljegyzés.

– Mondd, drágám, milyen volt az estéd?

Mary az édesanyjára nézett. Louise mellette ült a családi hintóban, amelyben hazafelé zötykölődtek a kockakövekkel kirakott úton.

– Hasznos – válaszolta fintorogva –, de sajnos semmi több.

Louise elmosolyodott, és megpaskolta Mary kézfejét.

– Ne sürgesd annyira a dolgokat, kedvesem. Eljön a te hős lovagod is a maga idején.

Mary elfojtott egy hümmögést. A nyakláncra gondolt... arra a haszontalan holmira! Több mint fél órát állt Randolph mellett az este, és tessék: semmi! Nem érzett semmilyen összhangot vele. A fiú és a barátai semmi másról nem akartak beszélni, csak a lovakról! Az egész társalgás nélkülözte a borzongató feszültséget, amelyet előzőleg annyira áthatóan érzett Ryderrel keringőzve. Mary azonban nem volt olyan ostoba, hogy azt képzelje, Ryder lenne az ő hős lovagja. Köztudomású, hogy a férfi könnyedén tud ilyen érzéseket kelteni a hölgyekben, ha úgy akarja. Egy felsőbb erő különben sem tenne ilyet – nem választana párnak egy olyan önfejű lány mellé, mint amilyen ő, egy olyan férfit, mint amilyen Ryder. A férfi könnyed vadász álcája valójában egy gögös kényurat rejt. Nem számít, mennyire erőteljes érzéseket keltett őbenne, pont ugyanilyen hatást gyakorol a női népszerűség felére, ha nem még többre. Ryder egyszerűen meg volt áldva ezzel az adottsággal, annyira egyénisége része volt ez a képesség, hogy gondolkodnia sem kellett rajta, miként használja.

– Beszéltem a nagynénéiddel az esküvői előkészületek utolsó tennivalóiról. Minden csodálatosan alakul, olyannyira, hogy velük együtt úgy gondolom, egy rövid vidéki kiruccanás pompás kikapcsolódás lenne. Ez a kis lazítás kiválóan felkészítene minket a nagy esemény megpróbáltatásainak elviselésére. – Louise hátradőlt, majd így folytatta: – Úgy határoztunk,

holnap indulunk Somershambe, és három nap múlva jövünk haza. Épp elég idő egy kis felfrissülésre.
– Az asszony Mary felé fordította a fejét. – Természetesen téged is szívesen látunk, ha velünk tartanál. Most van ugyan a báli szezon legélénkebb időszak, a nővéreid és a sógornőd is a városban tartózkodnak, szóval ha inkább maradni szeretnél...

Mary elgondolkodott. Eddig nem jutott semmire Randolphfal, de még nem volt hajlandó fontolóra venni azt az eshetőséget, hogy talán nem ő lesz az igazi a számára. Talán csak több időt kell együtt töltenie vele, esetleg kettesben.

– Inkább maradnék – válaszolta. – Amanda, Amelia meg Portia úgyis ott lesznek az összes bálon, amelyre én el szeretnék menni.

– Mindhármuknak küldök üzenetet, amint hazaértünk – bólintott Louise. – Ha elvállalják a gardedám szerepét, akkor nem látom semmi akadályát annak, hogy itthon maradj, és elmehess az összes bálra.

– Rendben. – Mary újra menetirányba fordította a fejét, és azon merengett, hogyan teremthetne olyan helyzeteket, melyekben Randolph Cavanaugh fölfedheti végre valódi énjét. Na és persze a szándékát, hogy az ő valódi hőse lehessen.

MÁSODIK FEJEZET

Élvezd ki a pihenést, és ne aggódj semmi miatt! – Mary megölelte édesanyját, majd hátrébb lépett, hogy nővérei, Amanda és Amelia is elbúcsúzhassanak tőle.

– Ne félj – mondta Amanda az édesanyjának, majd szeretettel nézett a hűgára –, majd mi kordában tartjuk a lányt.

Louise vidáman fölnevetett, és vállon veregette az ikreket.

– Tudom, hogy számíthatok mindkettőtökre. És Portiára is.

Végszóra megérkezett ő is, és szintén odalépett Louise-hoz, hogy megölelje. Végül Henrietta jött sietve, maga mögött húzva vőlegényét, James Glossupot. Egész eddig azon vitatkoztak a könyvtárszobában, hogy hová szállásolják el James távolabbi vidékről érkező rokonait, akik az esküvő kedvéért jönnek a városba.

– Viszlát, Mama, viszlát, Papa! – Henrietta pusztit nyomott édesanyja arcára mindkét oldalról, majd apjához, Arthurhoz fordult, és tőle is ugyanúgy két puszival búcsúzott. – Éreztétek jól magatokat, és pihenjete sokat!

Arthur és testvérei ki akarták használni az alkalmat, hogy feleségeikkel tartsanak egy kis vidéki pihenésre – és vadászgatásra. Mialatt Louise magára öltötte a kabátját, Arthur a többi lányától is elköszönt.

Végül váltott egy beszédes pillantást a fiával, Simonnal, aki jóindulatúan mosolyogva várakozott a falnál állva, s ebben a pillanatban legjobb barátja, James is csatlakozott hozzá.

– Legyetek nyugodtak, minden rendben lesz – szólalt meg Amanda jellegzetes fensőbbes hangján. – És különben is, csak három napig lesztek távol.

Amelia biztatóan megszorította Louise kezét.

– Élveztétek a kikapcsolódást, igazán megérdemlitek.

Hudson, a komornyik kitárta a kaput, így mindannyian hallhatták a várakozó fogat előtt álló lovak szerszámainak zaját.

– Remek, már meg is érkezett a hintó – pillantott ki Louise, majd visszafordult szeretteihez. – Legyetek jók, és vigyázzatok egymásra!

Azzal Arthurhoz lépett, és belekarolt a férjébe.

– Gyere csak nyugodtan – súgta neki Arthur alig hallhatóan. – Azt hiszem, magukra hagyhatjuk őket pár napra.

Louise nevetett, és követte férjét a fogathoz. Az otthon maradó családtagok a bejárat előtti keskeny verandán gyülekeztek, hogy búcsút intsenek nekik.

Miután a hintó befordult a sarkon, Simon és Portia hazaindultak, Henrietta és James visszatért a könyvtárba a függőben maradt ügyeket megvitatni, Amanda, Amelia és Mary pedig az előtérből nyíló kis szalonba vonultak, hogy megbeszéljék az aznapra várható társasági eseményeket.

– Nem tudok veletek tartani ma este – sajnálkozott Amanda. – Egy minden valószínűség szerint halálosan unalmas vacsorára kell mennem Martinnal. Már hetekkel ezelőtt megígértük. De ha van kedved sétálni egyet a parkban ma délután, akkor négy körül érted tudok jönni – javasolta legkisebb hűgának.

– Rendszerben – bólintott Mary. – Úgy tűnik, gyönyörű idő várható mára. De mi lesz a ma esti bállal a Castlemaine-házban? – fordult reménykedően Amelia felé.

Tegnap este Geraldine Carmody is Mary mellett állt Randolph társaságában, és amikor Mary eljött, ő is vele tartott. Geraldine említette, hogy hallotta, amikor Randolph és a barátai arról beszéltek, hogy ők is jelen lesznek Lady Castlemaine estélyén.

– Ó, majd én leszek a gardedámod! – nyugtatta meg Amelia. – És Portia is. Mindketten megyünk a bálra.

– Kiváló! – csillantott széles mosolyt Mary.

Aztán megegyeztek Ameliával, hogy az lesz a legjobb, ha Mary a család városi fogatával érkezik

a bálra, és a Castlemaine-ház halljában csatlakozik nővérehez és Portiához, akik mindketten a saját hintójukon érkeznek majd.

– Biztos, ami biztos – indokolta Amelia, miközben fölhúzta a kesztyűit. Neki is, és Portiának is kicsi gyerekei voltak, úgyhogy vészhelyzetekre bármikor számíthattak.

Miután mindent megbeszéltek, az ikrek, Amanda és Amelia hazaindultak, magára hagyva Maryt. A lány két teljes pillanatig latolgatta, hogy csatlakozhatna Henriettához és Jameshez, de végül jobbnak látta, ha hagyja őket megbirkózni a felmerült nehézségekkel. Ha csatlakozna hozzájuk, feltehetően hamar magához ragadná az irányítást. Általában ezt tette, és legtöbbször hagyta neki. Mindent jól meg tudott szervezni, különösen, ha emberekről volt szó. De Henriettának nagyobb szüksége volt rá, hogy megtanuljon James családjával bánni, mint neki.

Büszke volt magára, amiért ezúttal nem csapott le az alkalomra, hogy a kezébe vegye a dolgokat pusztán azért, hogy lekösse valamivel a figyelmét. Befordult a folyosón, és a hátsó szalonba sétált. Miután belépett, bezárta maga mögött az ajtót, és az ablak elé állt, ahonnan a hátsó kertre láthatott.

Hagyta, hogy a gondolatkezdemény, amely reggel óta motoszkált a fejében, előbukkanhasson, és ő megvizsgálhassa: mégis mit keresett Ryder tegnap a Felsham-bálon és a Cornwallis-estélyen az azt megelőző estén? Néhány pillanatnyi mérlegelés után azt a választ találta a legvalószínűbbnek, hogy biztosan a következő hódítására készült.

Pontosabban a megfelelő hölgyet kereste a következő rövid távú románcához. Ha lehet hinni a pletykáknak, Ryder nem volt a hosszú kapcsolatok híve. Nyilvánvalóan hamar elunta magát, a szóban forgó hölgyek nagy bánatára.

Mary bátyja és unokatestvérei Ryderhez hasonlóan a társaság nagy szoknyavadászai voltak, mielőtt megházasodtak. Az ő viselkedésüket látva Mary úgy gondolta, ez a férfitípus az olyan unatkozó asszonyokat részesíti előnyben, akik az ő társadalmi köreiből származnak, és ezért pontosan tisztában vannak az elvárásokkal és szabályokkal, melyeket be kell tartani egy ilyen titkos viszonyban.

Valahol csak rájuk kell találnia Rydernek is, és ezeken az estélyeken minden bizonnyal sok ilyen asszony közül válogathat, de Lady Castlemaine ma esti fogadásán másmilyen társaságra lehetett számítani. Ez inkább amolyan párkereső összejövétel lesz, így remélhetőleg Ryder nem jön el, és neki végre alkalma lesz elmélyültebben beszélgetni Randolphfal – anélkül hogy a bátyja teljesen elvonná a figyelmét. Mindegy, mit gondol Ryder, Randolph, a féltestvére teljesen más, mint ő.

Saját eszme-futtatásától felbátorodva Mary számba vette a bálon várható alkalmakat, amikor talán kettesben maradhat Randolphfal.

– Mi majd arrafelé leszünk – mutatott Portia a Lady Castlemaine báltermébe vezető lépcsőn lefelé haladva az egyik sarok irányába, majd hátranézett Maryre. – Ott bármikor megtalálasz minket, ha szükséged lenne ránk.

Mary már belemerült a terem fölmérésébe, és válaszként csak hümmögött. Amelia Portia mellett állva kinyitotta a legyezőjét.

– Már is olyan zsúfolt ez a hely – állapította meg –, de ott legalább nyitva vannak az ablakok. Ne csinálj semmit, amit én sem tettem volna a te korodban. Majd megkeresünk, ha már indulni szeretnénk.

Mary ekkorra már észrevette, hol áll Randolph, a barátai és néhány ifjú hölgy gyűrűjében.

– Rendben – bólintott.

Követte Ameliát és Portiát lefelé a lépcsőn, majd a velük ellentétes irányba indult el a tömegben. Észrevett egy másik lányt is, aki szintén az általa kiszemelt csoportot figyelte. Mosolyogva odasétált hozzá, és bemutatkozott. Hamarosan kiderült, hogy az ifjú hölgy, Miss Melchett háttere és motivációja az övéhez hasonló, így aztán egymásba karolva odasétáltak a célba vett csoporthoz. Kihasználva érkezésük irányát, Mary úgy helyezkedett, hogy amikor a kör kinyílt, hogy befogadja őket, akkor ő végül Randolph mellé léphessen. Kezdeti sikerével elégedetten türelmesen várta, hogy George Richards befejezze a mesélést – egy újabb vadásatról és lovakról

szóló történet előadását. Amikor ez megtörtént, társai azonnal elismerésükről biztosították. A körben álló hölgyek mérsékeltebben lelkesedtek. Mary tekintete a kör átellenes oldalán álló Colette Markhamön állapodott meg, aki – ha Mary nem tévedett – Randolph barátját, Grayson Mannerst figyelte kitartóan.

– Láta valaki a Theatre Royal új színdarabját? – dobta be Mary az újabb témát.

Colette viszonzta Mary pillantását, és azonnal megjegyezte:

– Úgy hallottam, ez volt a legjobb darab ebben a szezonban. – Colette a mellette álló Graysonhoz fordult, és megkérdezte: – Láta, Mr. Manners?

Szerencséjére Grayson látta. Colette és Mary biztatására hajlandó volt részletes beszámolót tartani az előadásról. Miután a végére ért, Miss Melchett azonnal beszállt a társalgásba, megosztva a benyomásait a Haymarket konkurens színdarabjáról.

Mary Randolphra nézett, elkapta a pillantását, és rámosolygott. A többiek beszélgetését kihasználva halkán megkérdezte tőle:

– Ön szereti a színházat, Lord Randolph?

– Én... Ööö... Nem tudom, rendelkezem-e elég tapasztalattal ahhoz, hogy eldönthessem. Néhány év múlva bizonyára jobban fogok lelkesedni érte.

Mary kitartóan mosolygott.

– De mégis mi a véleménye a darabokról? Shakespeare-t szereti jobban, vagy a modernebb írók munkáit?

– Ööö...

A bálterem túlsó végében Lavinia, Raventhorne márkinéja örömmel figyelte fia és Mary Cynster többé-kevésbé privát beszélgetését. A mellette álló Lady Eccles, barátnője mosolyát látva követte tekintete irányát, majd föl vonta a szemöldökét.

– Nos, drágám, ez aztán a fejlemény!

– Valóban. – Lavinia Lady Eccles arcára pillantva látta, hogy kellőképpen le van nyűgözve.

– Nagy meglepedésemre szolgál, hogy tegnap este is töltöttek valamennyi időt egymás társaságában, és láthatóan minden jól alakul. Igazán szép pár lesznek, nemde?

– És nem mellékesen ez a kapcsolat nagyon kedvező lenne a te Randolphodnak. – Lady Eccles érdeklődve fürkészte Lavinia vonásait. – Csak nincs benne a kezed az összeboronálásukban?

– Egy csipetnyi unszolást és egy kis alig észrevehető meggyőzést esetleg beismerek – kuncogott Lavinia –, de az egész inkább csak a megfelelő információk megfelelő fülekbe juttatása volt. Tudod, milyenek a fiatalok, néha olyan nehezen veszik észre, mi a legjobb nekik.

– Ez igaz. A saját fiaimmal éppen eleget kellett vitatkoznom erről. – Lady Eccles összefogta maga előtt a sálját. – De bármennyire is utálnám, ha elvonnálak a látványtól, nekem indulnom kell. Megígértem Elvirának, hogy benézek az estélyére. Velem tartasz, vagy inkább maradnál, hogy biztos lehess benne, minden úgy megy, ahogy szeretnéd?

– Nem, nem. – Lavinia kelletlenül elszakította tekintetét a fiától, ugyanis Lady Eccles hintójával érkezett a bálra. – Biztos vagyok benne, hogy boldogulnak az én közbeavatkozásom nélkül is. Én magam is megígértem Elvirának, hogy ott leszek. – Még egy utolsó elégedett pillantást vetett a bálterem túlsó felébe, majd követte barátnőjét.

Mary ezalatt leküzdötte az első akadályt a boldog házasság felé vezető úton, nevezetesen Randolphnak és barátainak a beszéd témák terén mutatkozó sekélyességét. Mary szeretett lovagolni, sőt remek lovas volt, és az észszerűség keretein belül lelkesedett is a lovakért, de szerinte az élet nem csak lóversenyekről, vadászatokról és fogathajtó versenyekről szólt.

Miss Melchettnek a haymarketi előadásról szóló beszámolója után azonban George Richards újra magához ragadta a beszélgetés irányítását, és teljesen érzéketlenül elvonta Randolphot a Maryvel folytatott eszmecsere-től csak azért, hogy valami kancáról kérdezze, amely megnyerte a két héttel korábbi newmarketi versenyt.

Randolph láthatóan sokkal lelkesebben válaszolt George kérdésére, mint előzőleg Mary próbálkozásaira. Rögtön utána pedig Randolph maga terelte a szót a legutóbbi tattersallsi lóvására. A társaság hölgytagjai alig várták, hogy Randolph és Julius Gatling a végére érjen a lovakról és az

értük fizetett összegekről szóló beszámolóinak. Amint ez bekövetkezett, Miss Fortheringay abban a pillanatban megszólalt:

– Járt valaki a közelmúltban a Kew Gardensben? Az új üvegház kimondottan kellemes.

A helyzet meglehetősen reménytelensége ellenére Mary, Miss Melchett és Colette minden tőlük telhetőt megtettek, hogy az egzotikus növényeket tartsák a társalgás fókuszában, bármit, csak ne a lovakat. Mary szerint Julius ugrásra készen csapott le a lehetőségre, amikor egyes növények gyógyító hatására terelődött a szó, hogy megemlítsé, milyen borogatást javasolt az állatorvos lesántult hátasának. Mary összeszorított fogakkal nézett körbe a társaságon, és a többi fiatal lány szemében is a sajátjához hasonló elkeseredett kétségbeesést látott. Tényleg minden fiatal férfi ennyire... éretlen?

Mary úgy érezte, Randolph biztosan nem az – nem lehetett az –, de mind ez ideig csak a barátai társaságában beszélhetett vele. Egyértelműen meg kellett próbálnia elválasztani őt a cimboráitól.

Mintha csak a kívánságára válaszul történt volna, felcsendült az estély első keringője. Mary földerülve Randolph felé fordult, s várakozásteljesen tekintett rá. Azt kellett látnia azonban, hogy Randolph a kör túlsó részén álló Colette felé néz felcsillanó szemmel, aki viszont a mellette álló Graysonra várt, hogy felkérje táncolni. Grayson Randolphra nézett tanácstalanul, majd George-ra. Mary újra Randolph arcára tekintve látta, amint szótlanul jelez barátainak: *Ha muszáj, hát muszáj.*

Egy szempillantással később Rand elmosolyodott és meghajolt.

– Megtisztelne ezzel a tánccal, Miss Cynster?

Az a meghajlás meg sem közelítette Ryderét, de legalább felkérte. Mary mosolyogva nyújtotta a kezét.

– Örömmel, Lord Randolph.

– Kérem, csak Randolph – mosolygott vissza a fiú.

Mary, miközben engedte magát a táncparkettre vezetni, arra gondolt, hogy irreális elvárás lenne a részéről, ha máris bizsergető izgalmat szeretne érezni pusztán attól, hogy Rand tökéletesen illedelmesen megfogta a kezét. Randolph átölelte a lányt a keringőnek megfelelő tartásban, Mary pedig szinte izzott a várakozástól. Biztos volt benne, hogy most megtörténik végre a várva várt csoda, a keringő alatt megjelenik közöttük a szikrázás.

Randolph néhány lépéssel a táncoló tömegbe vezette. A fiú kifogástalan táncosnak bizonyult, de Mary nem is várt tőle ennél kevesebbet. Ahogy kimérten haladtak fordulatról fordulatra, betartva a legszigorúbb táncetikettet is, ráébredt azonban, hogy ennél igenis többet várt tőle. Amiért azonnal Rydert hibáztatta. Abba kell hagynia Randolph összehasonlítását a félistenszerű bátyjával! Most, hogy végre elérte, amit akart, és többé-kevésbé kettesben lehet Randolphfal, nem engedheti, hogy elkalandozzon a figyelme. Határozottan újra a fiú szép vonású arcára szegezte tekintetét.

– Van valami különleges terve, amit még ebben a szezonban meg szeretne valósítani? – Amikor Rand meglepetten pislogott, Mary pontosított: – Már május van. Szeretne csinálni valamit még a nyár beállta előtt, amikor mindannyian elhagyjuk a várost?

– Nos... hát remélem, találok még egy pár jó lovat a fogatomba...

– És a lovakon kívül?

A fiú meglepődött Mary hanghordozásán, de továbbra sem nézett rá. Tekintetével a feje fölött pásztázta a terepet, ürügyként használva a párok közti navigálást arra, hogy ne kelljen szemkontaktust teremtenie. Ryder bezzeg le sem vette a szemét a lány arcáról az előző esti keringőjük alatt.

– Valójában... nem. – Randolph megköszöri a torkát, és végre viszonzta Mary pillantását.

– Tudom, hogy egyesek talán úgy értelmezik a jelenléteket a bálakon, mint... kifejezett érdeklődést... a lovaglásokon kívül más témák iránt is. – A fiú mély lélegzetet vett, aztán fölpillantott, hogy kikerüljön egy párt, majd újra Maryre nézve halványan elfintorodott. – Igazság szerint a barátaimmal csak azért jövünk, hogy anyáink, a vendéglátók és a nagyasszonyok kedvében járjunk. És persze azért – egy pajzán mosolyféle jelent meg az arcán –, hogy táncpartnerként

szolgálhatunk az olyan fiatal hölgyek számára, mint amilyen kegyed is.

Mary gondosan kielemezte azt a félmosolyt. Vajon van remény a számára? De aztán számításba vette Randolph szavait is, a gyenge kísérletét lovagiassága megcsillogtatására... és úgy érezte, egyáltalán nincs. Ez így nagyon nincs rendjén. Hirtelen kedve támadt fölkapni a nyakékén függő rózsakvarc medált és meglóbálni kettőjük között, hátha akkor végre történik valami.

Még mielőtt újabb beszédtemát kereshetett volna, véget ért a zene. Tánc közben Mary és Randolph a terem túlsó végébe sodródtak, ahol a lány most észrevette, hogy az ablakok, amelyekre Amelia utalt az érkezésükkor, valójában ajtók, amelyek tárva-nyitva álltak, és kijárást biztosítottak a kövezett teraszra. Miközben pukedlijéből fölemelkedett, megfigyelte, hogy néhány pár már sétálgat is odakinn a holdfényben.

– Az ott az egyik nővére, nem igaz? – intett Randolph a fejével Amelia felé, aki egy közeli széken ült. – Szeretne visszajönni velem, vagy...

– Igazából... – Mary egyik kezével legyezgetni kezdte az arcát – azon tűnődtem, sétálhatnánk pár percet a teraszon, hogy egy kis friss levegőhöz jussunk. Elég zsúfolt a terem, nem gondolja?

Zsúfolt, füledt és egyre zajosabb is, azaz a terasz vélhetően bárki számára vonzónak tűnt volna ebben a helyzetben. Randolph kinézett a nyitott ajtókon, de nem mozdult.

– Én, ööö... én igazán nem hiszem...

Mary próbálta elrejtetni felháborodottságát, és az ajtók felé intett.

– Mások is vannak kinn, nincs benne semmi illetlen. – A lány lépett egyet a terasz irányába, azt *akarva*, hogy Randolph kövesse őt.

– Igen, de... – A fiú a szó szoros értelmében ingadozni kezdett, majd visszalépett egyet. Távolságban tőle és a terasztól. Mary szemébe nézve megjegyezte: – Csak párok... és mind idősebbek nálunk.

Mary a terve vesztét érezve kinézett a holdfényben jól látható, teraszon andalgó alakokra.

– Annyival azért nem idősebbek.

– De ők... udvarolnak. – Az utolsó szót úgy ejtette ki Randolph, mintha úriemberhez nem illő kifejezés lenne.

Mary tanácstalanul bámult rá. Nem akarta elhinni, hogy ez tényleg megtörténik vele. Számtalanszor próbálták már úriemberek – még ha valóban Randolphnál kissé idősebbek voltak is – kicsalogatni őt árnyékos teraszokra a báltermekből. Most ő alakította úgy a helyzetet, hogy teljesen ártatlan módon föl kínálja a lehetőséget Randnek, a hősének. Erre ő mit tesz? Elpuskázza a lehetőséget. Sőt még rosszabb! Kifejezetten menekül előle.

– Én, ööö... – a fiú a válla fölött hátraintett – jobban tenném, ha visszamennék a társaimhoz, mielőtt mentőcsapatot küldenek értem... nos, tudja, hogy gondolom.

Mary fejében valóban kezdett világosság gyűlni. Randolph és a barátai rettegtek az olyan ifjú hölgyektől, mint ő – az olyanoktól, akik férjet keresnek.

– Nos... – Úgy látszott, Randolph érezte, hogy ha csak úgy otthagyná Maryt, miután ő kifejezte szándékát a kinti sétálásra, az nem lenne úriemberhez méltó viselkedés, ezért abbahagyta a hátrálást, de az arckifejezésén tisztán látszott, hogy legszívesebben elszaladna. – Nos hát... gondolom, ha tényleg szeretne... ha mindenképpen szüksége van egy kis friss levegőre, akkor...

Egy tűnő pillanatig Mary újra reménykedett. Randolph azonban fölemelte a fejét és körbenézett a teremben.

– Talán találunk valakit, aki szívesen kikísérné.

Mary mély levegőt vett. Sokáig benn tartotta. Aztán a fogai között szűrte:

– Randolph...

– Aha! – csillant föl Randolph szeme. – Épp akire szükségünk van! – A szívből jövő „hál’ istennek!” nem hagyta el a száját, de Mary így is pontosan leolvasta felderülő arckifejezéséről. – Miss Cynster nem érzi jól magát. Szüksége lenne egy kis friss levegőre.

Mary meglepetten tapasztalta, hogy felébredő érzékei pontosan tájékoztatják arról, ki jelent meg abban a pillanatban a bal válla mögött.

– Igazán? – hallotta meg a mély hangot, amelyet túl jól ismert. – Elfogadná az én társaságomat?

Mary megfordult, fölnézett, majd még följebb, egyenesen Ryder arcára. Láta a tekintetén, hogy mennyire élvezzi a helyzetet, de megőrizte hidegvérét.

– Jó estét, Ryder!

– Mary!

A férfi arany tónusokat csillogtató mélyzöld szemével ránézett, és mint ahogy az előző estén, most is könnyedén elérte, hogy a lány rajta kívül semmi másra ne tudjon figyelni.

A következő pillanatban Mary lerázta magáról az elvarázsoltságot, és csípős hangon megjegyezte:

– Randolph és én éppen...

Rand felé fordulva azonban látnia kellett, hogy a fiú már el is indult a tömegen keresztül, vissza baráti társasága biztonságába.

– Én figyelmeztettem – mormogta Ryder.

A férfi hagyott egy kis időt Marynek az iménti veresége megemésztésére.

Ryder aznap este előkelően későn érkezett, ahogy a hozzá hasonló úriemberek általában szoktak. Őt azonban személy szerint az is motiválta ebben, hogy nem akarta senki figyelmét fölhívni legújabb kiszemeltjére. Ha korábbi bevett gyakorlatát követné, az emberek könnyen azt hihetnék, hogy csak a következő szeretőjét keresi, nem pedig a jövődőlétét.

Most, hogy már tudta, igenis hatással van a lány érzékeire, az időhúzás stratégiáját választotta. Énje egyik fele ugyan sürgette volna, hogy mielőbb újra Mary közelében lehessen, de tudta, az adott helyzetben bölcsebb egy kis késlekedés. Ha már az estély kezdetén megjelenik, nagy lett volna a kísértés, hogy egészen kisajátítsa a lányt a bál teljes idejére. Ezzel pedig túl sok szemlélődő figyelmét felkeltette volna... annyira mindenképp, hogy elkezdenek olyan kérdéseket fölteni, amelyeket Ryder szívesebben elkerült volna.

Azért is döntött a házasság mellett ebben a relatíve fiatal korban – harmincévesen ezt még senki nem várta el egy olyan főrendtől, mint ő –, hogy elkerülje az úri társaság nagyasszonyainak megterhelő figyelmét és közbeavatkozását. Ragaszkodott hozzá ugyanis, hogy saját maga választhassa ki jövődőlétét.

Apjának tett ígérete után mindenképp meg kell nősznie, és igazán nem tűnt túl nagy árnak, hogy aggregényéletét néhány évvel megrövidítse, ha ezzel biztosíthatja magának a választás szabadságát. Ez az életforma már úgyis kezdett terhessé válni számára az utóbbi időben.

Amennyire ráhangolódott Maryre ebben a pár napban – mint vadász a zsákmányára –, pontosan megérezte, mikor érkezett el a pillanat, amikor a lány eljutott abba a lelkiállapotba, hogy el tudjon fordulni a távolodó Randolphtól. Legalábbis fizikailag. Mary arca kész tanulmány volt: kiábrándultság és csalódottság tükröződött rajta.

– Jöjjön – nyújtotta a karját Ryder. – Azt hiszem, valóban jót tenne önnek egy kis friss levegő.

Mary hümmögött, de inkább beletörődően, mint ellenkezése jeléül. Kezét óvatosan rátette Ryder felkínált karjára, a férfinak pedig még ez a leheletfinom érintés is a velejéig hatolt.

– Én tényleg szerettem volna sétálni egy kicsit – mondta a lány, miközben az ajtók felé fordultak. – Nagyon fülledt a terem.

– Nincs legyezője? – kérdezte Ryder. Félrehúzta az áttetsző függönyt, és kísérette Maryt a teraszra.

– Csak a baj van vele – rázta meg a fejét a lány.

Rydernek már korábban is feltűnt, hogy a lány nem sokat ad a szokásos sallangokra és cicomákra. Még a nála lévő retikül is inkább praktikus volt, semmint díszes.

Ryder lassan körbevezette a lányt a teraszon, lépteinek hosszát az övéihez igazítva, közben küzdve a kísértéssel, hogy kezébe vegye a lány kezét. Ugyanakkor megpróbálta elképzelni, mit gondol Mary arról, hogy hol is tart éppen Randolph meghódításában. Nem kellett sokáig morfondíroznia ezen, a lány elmondta:

– Ez így nincs rendjén. – Mary szabad kezével az egész teraszt átfogó mozdulattal intett. – Mi az ördögért nem tudott Randolph kikísérni erre a kis sétára?

Ryder színpadias sóhajjal válaszolt:

– Egyszerűen azért, mert ön túl sok neki. Túl nagy fogás az étvágyához mérve.

Mary összeszűkül szemmel, gyanakvóan nézett rá.

– De ön nem talált annak.

– Természetesen nem – mosolyodott el Ryder a képtelen felvetésen.

– De ha ön nem... ha ön tud beszélgetni velem, akkor ő miért nem képes?

– Csak ismételni tudom magam: én harminc vagyok, ő pedig még csak huszonnégy. Ez a férfiaknál jelentős korkülönbség.

– Szóval ön is éppen így elszkolt volna előlem huszonnégy éves korában?

Ryder belegondolt a helyzetbe.

– Őszintén szólva, alig emlékszem már, milyen voltam annyi idősen... de valószínűleg nem.

Mary jelentőségteljesen hümmögött. Egy egész sor érzelmet képes volt ebbe az egyszerű hangba belesűríteni.

Ryder gyanította, hogy Rand alaposan feldühítette Maryt, de a lány mégsem tudott komolyan haragudni rá. A férfi úgy látta, Mary egyáltalán nincs tudatában személyisége erejének, amely így minden tompítás nélkül, valósággal áradt belőle.

Ez volt az egyik legvonzóbb tulajdonsága Ryder szemében: a maradéktalan őszintesége. De az olyan férfiakat, mint Randolph, ez megrémíti, kortól függetlenül. Rand valójában mindössze jól működő életösztönéről tett tanúbizonyságot ebben a helyzetben.

A terasz végéhez érve Mary elvette kezét Ryder karjáról, és szembefordult vele.

– Értem. Akkor tehát legjobb lesz, ha tovább folytatom, amit elkezdtem – jelentette ki határozottan, és nagy lendülettel megindult a teraszajtók irányába.

A férfi egy pillanatig meghökkenten állt, ahol Mary hagyta, majd megeléknkülve utánaindult, és néhány hosszú lépéssel beérte.

– Mit akar folytatni?

– A lehetőség keresését, hogy végre kettesben beszélhessek a testvérével... féltestvérével.

– Ó, már értem.

Odaérték az ajtókhöz, és Ryder ismét félrevonta a függönyt, hogy Mary akadálytalanul a terembe léphessen. A férfi fontolóra vette, hogy talán hagyhatná a lányt tovább üldözni Randet, amikor pillantása a zenészekre esett. Épp ekkor kezdtek el játszani.

– Mary! – szólt a lány után.

– Igen? – fordult ő vissza, de arcán egyértelműen látszott, hogy nem értékeli terve kivitelezésének késleltetését.

– Jöjjön táncolni. – Ryder nem esett abba a hibába, hogy megkérdezze a lányt, inkább egyszerűen megfogta a kezét, és magával húzta kétlépésnyit, amíg elérték a táncteret. Ott a karjába pördítette a lányt, és egyúttal be is kapcsolódott vele a keringőbe. Nem adott időt neki a tiltakozásra. Amikor már biztonságosan elvegyültek a többi forgolódo pár között, Ryder lenézett a lány arcára. A tiszta kék szemek vasvillatekintettel meredtek rá.

A férfi rámosolygott.

Mary tekintete válaszul szikrákat szórt. Hatalmas levegőt véve szinte felfújta magát – érdekes látványt nyújtva ezzel.

Ryder ráeszmélt, hogy eltökélt figyelme ellenére eddig nem is vette igazi alapossággal szemügyre a lány külsejét. A személyisége, az érzelmei és a tettei keltették föl az érdeklődését, és még most is ezek bilincseltek le főképpen, de el kellett ismernie, hogy a lány megjelenése sem hagy kívánnivalót maga után.

– Ez... ez teljesen... – Mary nem talált szavakat.

– Elfogadhatatlan? – segítette ki Ryder. – A legsértőbb viselkedés, amellyel valaha találkozott?

– Igen! Pontosan! – A lány szemében hideg kék fénnel égett a düh. Újra nagy levegőt vett. – És ha ön ennek a tudatában volt, ám mégis...

– Szüksége volt rá, hogy kieressze a gőzt.

– Micsoda?!

– Teljesen értelmetlen lenne, hogy tovább fusson Rand után. Csak még jobban elijesztené.